

Smí se člověk přít s Hospodinem? Smí ho kárat a obviňovat?

Na zač. bohoslužby: Iz 55,8-9 !

Ž 113 Jób 40,1-14. 41,2b-3. 42,1-3

Mk 4,22-23

Smíme se my lidé přít s Hospodinem? Smíme ho kárat a obviňovat? Na takto položené otázky bychom jistě všichni odpověděli záporně, a přesto to často ve svých myšlenkách, ve svých modlitebních zápasech děláme.

Nerozumíme mnohým skutečnostem ve svém životě, v životě svých rodin – svých blízkých, v životě své církve, svého sborového společenství. Proč se to a to stalo zrovna mně, proč to těžké potkalo právě nás? Jak to mohl Bůh dopustit? Proč se události vyvíjejí jinak, než jsem si představoval/a/, přestože se za to modlím?

Podobně se ptal, podobně se vnitřně bouřil a naříkal SZ muž jménem Jób. Měl na co naříkat. Nestala se mu jen tak nějaká nepříjemnost, maličkost, která nás mrzí jeden den a druhý den už skoro o ničem nevíme. On přišel o majetek, o všechny své děti a nakonec o své zdraví. Podle tradičního židovského pohledu jasný Boží trest za strašné Jóbovy hříchy.

A právě s tímto názorem SZ kniha Jób polemizuje. Učí nás nahlížet na skutečnosti jinak, ne tak jednoduchým schématem:

zlo, trápení = Boží trest.

Nedobré, nešťastné události = nejsme dostatečně zbožní, nemodlíme se, Bůh nás nemá rád, příp. Bůh neexistuje.

Takto tomu ale podle biblického svědectví není!

Všechno je složitější a mnohé pro nás zůstává tajemstvím. Biblická zvěst nás učí přijmout Boží svrchovanost, Jeho rozhodování, kterým nerozumíme, Jeho vedení a řízení, která neodpovídají našim plánům a představám.

Učí nás také možnosti, že to zlé nevymyslel a nechtěl Hospodin, nýbrž že to pouze dopustil, připustil.

To je případ Jóba. Všechno to zlo na něho vymyslel a poslal satan, právě když viděl Jóbovu zbožnost, bezúhonnost a přímou (Jb 1,8 – čti kap. 1 a 2).

Bible nás také učí tomu, že to, co se nám v dané chvíli zdá pro nás zlé a těžké, se později může obrátit k našemu dobru. My to momentálně nevidíme a nechápeme, ale Bůh to ví, protože vidí do budoucnosti a má s námi své nevyzpytatelné plány.

Jak jsme slyšeli na zač. bohoslužby: „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše“(Iz 55,8-9).

Na nás je učit se to pokorně přijímat a opravdu ponechávat Bohu jeho svrchovanost, nemluvit mu do jeho kompetencí. Dokázat vložit svůj život, životy svých blízkých, život svého sboru do Jeho rukou, do Jeho vedení, do Jeho vůle, která nám není vždy jasná a pochopitelná.

(Na závěr bych ještě měla říci, jak Jób nakonec dopadl: „Hospodin změnil Jóbův úděl, po té, co se modlil – přimlouval za své přátele, kteří se rouhali Bohu./!/ Hospodin Jób milostivě přijal a dal mu všeho dvojnásob, než míval. ... Měl 7 synů a 3 krásné dcery, veliké množství zvířat a majetku. Žil potom šťastně ještě 140 let a viděl své syny i syny svých synů do čtvrtého pokolení. I zemřel Jób stár a sytý dnů.“ /viz Jb 42,9-17/.)

Jen Hospodina, našeho Pána, zdobí důstojnost a vyvýšenost, velebnost a vznešenost. (Jb 40,10)

Kéž nás zdobí pokora před ním a poslušné přijímání jeho záměrů. Amen.

(Jindřiška Buttová, 5. 11. 2006 Praha4 - Krč)